

vyhláše nebylo rozeznáváno, zda jde o hrách cizozemský, či domácího původu, a nebyl také činěn rozdíl v tom, zda jde o hrách ve množství pod 1 q, či ve množství větším. I pro hrách holandský platila proto i v drobném prodeji tato stanovená cena a nalézací soud nesprávně věc posoudil, odvolávaje se při posouzení zřejmě přemrštěnosti ceny holandského hrachu, obžalovaným prodávaného, na zjištěné ceny tohoto hrachu. Správně měl vzít za měřítko cenu 5 Kč za 1 kg a pak ovšem by nemohl dospět k posouzení, že cena 8 Kč za 1 kg, za kterouž obžalovaný zjištěně hrách prodával, není objektivně zřejmě přemrštěnou. Jest rozdíl mezi těmito cenami tak nápadný, že nelze o zřejmě přemrštěnosti ceny, obžalovaným požadované, pochybovati. Nalézací soud ovšem poukazuje též na mírný zisk obžalovaného, který nakupoval hrách po 7 Kč 50 h až 7 Kč 80 h za 1 kg a vydělával takto 50 h a 20 h na 1 kg; leč pro skutkovou podstatu Šu 7 (1) zákona lichevního nepřichází v úvahu vůbec výše docíleného zisku, nýbrž jenom požadování, pokud se týče poskytnutí zřejmě přemrštěné ceny, a to v tomto případě skutečně nastalo. Objektivně jest tedy v jednání obžalovaného skutková podstata přestupku předražování podle Šu 7 (1) lichevního zákona.

Čís. 1167.

Jde o trestný čin spáchaný v tuzemsku, byla-li nabídka, obsahující požadování přemrštěné ceny, zaslána z ciziny do tuzemska.

I osoba na trestném činu válečné lichvy nezúčastněná, již se výrok o propadnutí zboží (výtěžku) může dotknouti, má býti obeslána ku hlavnímu přelíčení a přísluší jí i právo odvolací z výroku, jenž byl pojat do rozsudku, pokud ovšem jest mezi pachatelem a dotčenou osobou poměr, předpokládaný Šem 16 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 19. března 1923 Kr II 52/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Bedřicha A-a do rozsudku lichevního soudu při zemském soudě v Opavě ze dne 11. října 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování dle Šu 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919 č. 568 Sb. z. a n., a vyhověl v neveřejném zasedání odvolání družstva Wiener Fleischhauervereinigung do výroku, že zabavená kůže (výtěžek za ni) propadají ve prospěch státní pokladny.

Důvody:

Ku zmateční stížnosti obžalovaného:

Ve směru věcném (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stěžovatel 1) že ujednal obchod s firmou ústně ve Vídni. Jako cizinec nemůže prý býti dle Šu 234 tr. zák. stíhán ani trestán pro přečin, jehož se nedopustil na území Čs. republiky. Pisemných ofert firmy bratří A. obžalovaný neviděl, neschválil ani nepodepsal, takže nemůže za ně býti činěn

trestně zodpovědným. Bylo povinností soudu, by zjistil, zda psal nabídky ty obžalovaný, či dal-li k nim podnět, to se však nestalo, ačkoliv obžalovaný o tom nabídl důkaz.

První soud zjistil, že obě písemné nabídky, zaslané firmou A. ve Vídni firmě B. ve Znojmě, pocházely od obžalovaného Bedřicha A-a. Obžalovaný tvrdil sice, že obstarává korespondenci firmy, jejímž je veřejným společníkem, jen ve velmi řídkých případech, dokládaje, že korespondence vychází od druhého společníka Davida A-a; ale důkazy o tomto tvrzení nenabídl. Svědek I., který byl navržen a připuštěn o jiných okolnostech, potvrdil však výslovně, že jediným prodávacem družstva řezníků byl obžalovaný Bedřich A. sám a první soud dospěl k přesvědčení, že také korespondence, v záležitosti konkrétního prodeje kůží vedená, vychází od něho bez ohledu na to, že je podepsána firmou bratří A. Ostatně je to okolnost samozřejmá, poněvadž obžalovaný věděl o nabídce G-ově a jako zástupce a jediný oprávněný prodáváč vídeňského sdružení řezníků musel dáti potřebné pokyny. Z tohoto skutkového zjištění dlužno tedy vycházeti. První nabídkou, zaslanou z Vídně, požadoval obžalovaný na firmě B. ve Znojmě ceny, jež žaloba i rozsudek pokládají za zřejmě přemrštěné. Jak patrné, jde o t. zv. delikt distanční, při němž platí za místo spáchaného činu také místo, kde trestná činnost zastihne svůj předmět; v tomto případě tedy Znojmo jako místo, v němž byla první oferta, zaslaná poštou, doručena firmě B-ově, která ji vzala na vědomí, což vyžaduje skutková podstata předražování, spáchaného požadováním zřejmě přemrštěných cen. Byl tudíž spáchán trestný čin cizozemcem v tuzemsku (§ 51 tr. ř.) a není s hlediska § 234 tr. zák. překážky, by nebyl stíhán a souzen zdejšími úřady pro přečin dle §u 7 (3) lichevního zákona.

K odvolání družstva. Wiener Fleischhauervereinigung: Z rozsudku odvolalo se především družstvo »Wiener-Fleischhauervereinigung« do výroku o propadnutí zabavené kůže, (výtěžku za ni) ve prospěch státní pokladny. Nutno předem zodpověděti otázku, zda družstvu ;Wiener-Fleischhauervereinigung« přísluší právo odvolací. V té příčině předpisuje § 20 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 Sb. z. a n., že, když se ukládá trest, lze v nálezu vysloviti, že předměty potřeby, k nimž se trestný čin vztahuje, bez rozdílu, zda náleží pachateli čili nic, nebo výtěžek propadají ve prospěch státu. Nerozeznává se tedy mezi osobami, na trestném činu jakkoli zúčastněnými, a osobami, které na něm podílu nebraly. § 24 zákona jedná o nerozdílném ručení majitele podniku za pokuty a za peněžitě tresty, uložené zřízenci, zmocněnci, zástupci nebo jinému orgánu podniku. K §u tomuto se odnášející § 16 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 567 Sb. z. a n., jednající o dobývání pokuty a trestu na penězích na majetníku podniku a o jeho právu, podati odvolání proti nálezu, jímž se prohlašuje jeho ručení — tedy osoby třetí, rozdílné od obžalovaného — cituje však nejen ustanovení § 24 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 Sb. z. a n., nýbrž i § 20 tohoto zákona. Z toho dlužno vyvozovati, že i osoba, na trestném činu nezúčastněná, již se výrok o propadnutí zboží (výtěžku) hmotně dotknouti může, má býti obslána ku hlavnímu přeličení a že má pak i právo odvolání z takového výroku, třebaže nález o propadnutí zboží obsažen jest již ve výroku

rozsudečném, takže není nutno, jako při stanovení ručebního závazku majitele podniku, jenž je povahy druhořádné, závazek ten vyslovovati náležením zvláštním, — ale ovšem jen v případech, kde mezi pachatelem trestného činu a osobou, jejíchž zájmů výrok o propadnutí předmětů potřeby se dotýká, je poměr toho druhu, jaký předpokládán je v §u 16 zákona čis. 567/1919. Tak tomu bylo v tomto případě. Svrchu zmíněné družstvo, jehož zástupcem byl obžalovaný a jemuž náležely kůže, je tudíž oprávněno k odvolání; toto podáno včas, ježto došlo k soudu třetího dne po vynesení rozsudku. Okolnost, že soud nalézací nezachoval postupu, předepsaného §em 16 citovaného zákona, nemůže družstvo připravit o právo odvolací. Odvolání je však neodůvodněno. Na zabavené kůže, pokud se týče na výtěžek z nich 59.351 Kč 11 h vztahuje se totiž, jak zjistil nalézací soud, trestný čin a je tudíž propadnutí s ohledem na rozsah trestného činu opodstatněno ustanovením §u 20 zákona ze dne 17. října 1919 čis. 568 Sb. z. a n. Že výrokem o propadnutí koží (výtěžku) může býti odvolávající se družstvo hmotně citelně dotčeno, nemůže býti uplatňováno jako důvod, výroku bránící, kdyžže zákon s důsledky takovými počítá, výslovně ustanovuje, že výrok o propadnutí je přípustným bez ohledu na to, komu předměty potřeby náležejí. Výrok ten není trestem, vysloveným proti třetí osobě, propadnutím dotčené, a proto nelze jeho přípustnost dovozovati pokud se týče popírati z otázky, zda tato osoba třetí se provinila čili nic, nebo zda má či nemá z trestného činu pachatelova zisk.

Čís. 1168.

Násilným vztažením ruky (§ 81 tr. zák.) jest i úsilí mařící uplatňování vůle vrchnostenské osoby a směřující proti ní alespoň nepřimo.

Poranění vrchnostenské osoby jest jen objektivní podmínkou přísnější sazby druhé věty § 82 tr. zák.

Odepření odpovědi úřední osobě není ještě její urážkou ve smyslu §u 312 tr. zák., třebaž se stalo způsobem hrubým.

(Rozh. ze dne 19. března 1923, Kr II 148/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 10. prosince 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 81 tr. zák., zrušil však sám od sebe dle §u 290 tr. ř. rozsudek nalézacího soudu, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupem dle §u 312 tr. zák. a obžalovaného z obžaloby pro tento trestný čin sprostil. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmateční důvod čis. 9 lit. a) §u 281 tr. ř. shledává stížnost v nesprávnosti výkladu skutkových okolností a nesprávném podřadění skutkových zjištění pod ustanovení §u 81 tr. zák. a §u 312 tr. zák., dovozujíc, že tu scházejí všechny náležitosti zločinu veřejného násilí, úmysl a násilné vztažení ruky, a že co do přestupku §u 312 tr. zák. tu